

Vremurile noastre de Marcel URS

Octavian Paler 2 iulie 1926 - d. 7 mai 2007

Pe data de 7 mai, anul curent, s-a stins din viață Octavian Paler, la vârsta de 81 de ani, în urma unui stop cardiac. Pentru cei care nu ați auzit de el, acesta a fost un prozator, eseist, reputat jurnalist și editorialist român, comentator al fenomenelor politice și culturale românești. A scris până în ultima clipă a vieții și a avut în spital premoniția morții.

Pentru cei care l-au cunoscut sau i-au cunoscut lucrările, acest gânditor al culturii românești, te făcea să gândești cu mintea lui. Să gândești despre tine, despre lume, despre viață. În materialul de față am fost inspirat în mare parte de acest maestru în arta ideilor, care m-a uimit prin gândirea lui.

Suntem înconjurați în fiecare zi, la orice pas, de moarte. Întreaga istorie a omenirii este presărată cu povești și basme despre tinerețe fără bătrânețe și viață fără de moarte. Din momentul nașterii până în ultimele clipe ale vieții, ne zbatem să supraviețuim.

Alergăm în fiecare zi, de dimineață până seara, și a doua zi o luăm de la capăt, numai că, ne trezim a doua zi alergând “cu pumnul în vânt” de multe ori fără să observăm că timpul tace și trece.

Ca specie, oamenii sunt niște ființe ciudate. Cum remarcă domnul Octavian Paler, în faimosul “Interviu cu Dumnezeu”, în care acesta își imaginează un dialog cu Prea Înaltul:

“Ne plictisim de copilărie și ne grăbim să creștem, ca apoi să tânjim iar să fim copii. Ne pierdem sănătatea pentru a face bani, iar apoi ne pierdem banii pentru a ne recăpăta sănătatea. Ne gândim cu teamă la viitor și uităm prezentul și astfel trăim nici prezentul nici viitorul. Trăim ca și cum nu am muri niciodată și murim ca și cum nu am fi trăit. Durează doar câteva secunde să deschidem răni profunde în inima celor pe care îi iubim și durează mai mulți ani pentru ca acestea să se vindece”.

“În viață, de multe ori avem nevoie să învățăm că un om bogat nu este acela care are cel mai mult, ci acela care are nevoie de cel mai puțin. Avem nevoie să învățăm că există oameni pe care îi iubim, dar pur și simplu încă nu știm să ne exprimăm sentimentele. Avem nevoie să învățăm că doi oameni se pot uita la același lucru și că pot să-l vada în mod diferit. Avem nevoie să învățăm că nu este suficient să-i iertăm pe ceilalți și că, de asemenea, trebuie să ne iertăm pe noi înșine”.

Fiecare dintre noi avem un scop în viață, pe care îl atingem într-o oarecare măsură. Avem temerile noastre: ne este frică de eșec, de riscurile pe care ni le asumăm la împlinirea visurilor noastre, de familie, pe care nu vrem să o afectăm, de prieteni, față de care nu vrem să ne dăm de gol, în cazul unui eșec, de consecințele care le suferim în cazul în care scopul nostru nu ne reușește sau eșuăm.

Timpul a fost întotdeauna sau dușmanul sau prietenul omului. Avem timp pentru toate. Să dormim, să alergăm în dreapta și în stânga, să regretăm ce-am greșit și să greșim din nou, să-i judecăm pe alții și să ne absolvim pe noi înșine. Avem timp să citim și să scriem, să corectăm ce-am scris, să regretăm ce-am scris. Avem timp să facem proiecte și să nu le respectăm. Avem timp să ne facem iluzii, și să răscolim prin cenușa lor mai târziu. Avem timp pentru ambiții și boli, să învinovățim destinul și amănuntele.

Avem timp să privim norii, reclamele sau un accident oarecare. Avem timp să ne-alungăm întrebările, să amânăm răspunsurile. Avem timp să sfârșim un vis și să-l reinventăm. Avem timp să ne facem prieteni și să-i pierdem. Avem timp să primim lecții și să le uităm după aceea. Avem timp să primim daruri și să nu le înțelegem. Avem timp pentru toate. Nu e timp pentru puțină tandrețe, iar pe când să o facem și pe asta, murim.

Paradoxul vremurilor noastre în istorie este că avem clădiri mai mari, dar suflete mai mici; autostrăzi mai largi, dar minți mai înguste. Cheltuim mai mult, dar avem mai puțin; cumpărăm mai mult, dar ne bucurăm mai puțin.

Avem case mai mari, dar familii mai mici. Avem mai multe accesorii, dar mai puțin timp; avem mai multe funcții, dar mai puțină minte, mai multe cunoștințe, dar mai puțină judecată; mai mulți experți și totuși mai multe probleme, mai multă medicină, dar mai puțină sănătate.

Ne-am multiplicat averile, dar ne-am redus valorile. Vorbim prea mult, iubim prea rar și urâm prea des. Am învățat cum să ne câștigăm existența, dar nu cum să ne facem o viață.

Am adăugat ani vieții și nu viață anilor. Am ajuns până la lună și înapoi dar avem probleme când trebuie să traversăm strada să facem cunoștință cu un vecin. Am cucerit spațiul cosmic, dar nu și pe cel interior. Am făcut lucruri mai mari, dar nu mai bune. Am curățat aerul, dar am poluat solul. Am cucerit atomul, dar nu și prejudecățile noastre.

Scriem mai mult, dar învățăm mai puțin. Plănuim mai multe, dar realizăm mai puține. Am învățat să ne grăbim, dar nu și să așteptăm. Am construit mai multe calculatoare: să dețină mai multe informații, să producă mai multe copii ca niciodată, dar comunicăm din ce în ce mai puțin.

Trăim vremuri în care avem două venituri, dar mai multe divorțuri, case mai frumoase, dar cămine destrămate.

Amintește-ți să-ți petreci timp cu persoanele iubite, pentru că nu vor fi lângă tine o eternitate.

Amintește-ți să spui o vorbă bună copilului care te venerază, pentru că acel copil va crește curând și va pleca de lângă tine.

Amintește-ți să-l îmbrățișezi cu dragoste pe cel de lângă tine, pentru că aceasta este singura comoară pe care o poți oferi cu inimă și nu te costă nimic.

Amintește-ți să spui "TE IUBESC" partenerului și persoanelor pe care le îndrăgești, dar mai ales să o spui din inimă. O sărutare și o îmbrățișare vor alina durerea atunci când sunt sincere.

Amintește-ți să-i ții pe cei dragi de mână și să prețuiești acel moment, pentru că într-o zi acea persoană nu va mai fi lângă tine.

Fă-ți timp să iubești, fă-ți timp să vorbești, fă-ți timp să împărtășești gândurile prețioase pe care le ai.

În timp ce meditațiile de mai sus, sunt dureros de adevărate, ar mai fi multe de adăugat. Trăim într-o societate în care aceste gânduri sunt o realitate crudă.

Însă ce este trist că societatea de azi, este tot mai agnostică (agnostic - a nu crede în nimic divin, sau într-o putere Superioară) pe zi ce trece. De Dumnezeu nu se tem, iar pe dușmanul Lui, diavolul, îl consideră un personaj „fun”, nevinovat și neputincios. Viața spiritulă și implicit cea morală, a generației de astăzi, lasă de dorit. Ne găsim tot mai mult plăcerea în lucruri trecătoare. Ne complacem în această stare rece sau „călduță” în ce privește viața noastră lăunțică.

Sper ca aceste gânduri să ne încurajeze să fim mai buni, să ne uităm cu alți ochi la viață și la cei din jurul nostru și să trăim o viață frumoasă atâta timp cât se mai poate.